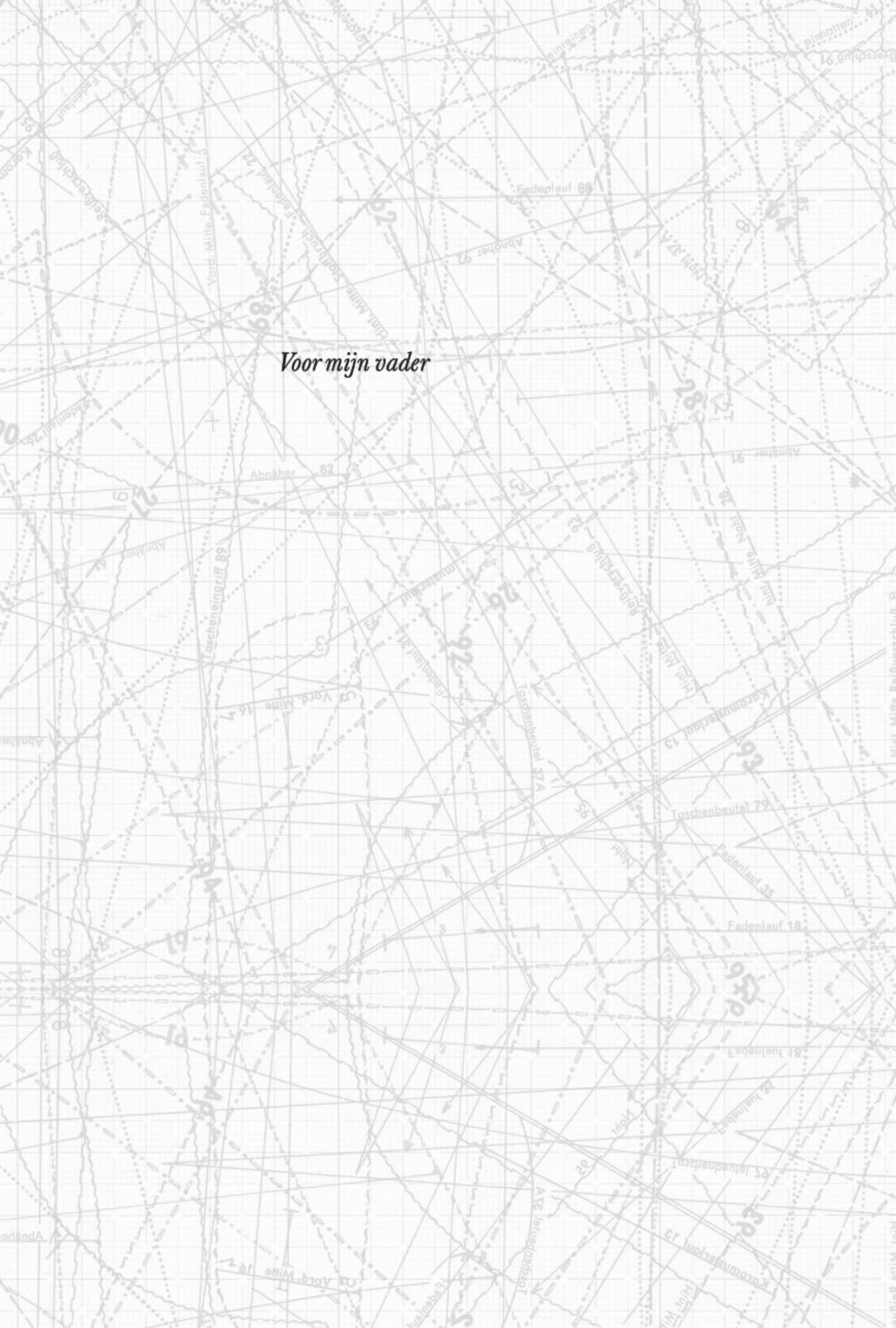

Beleg

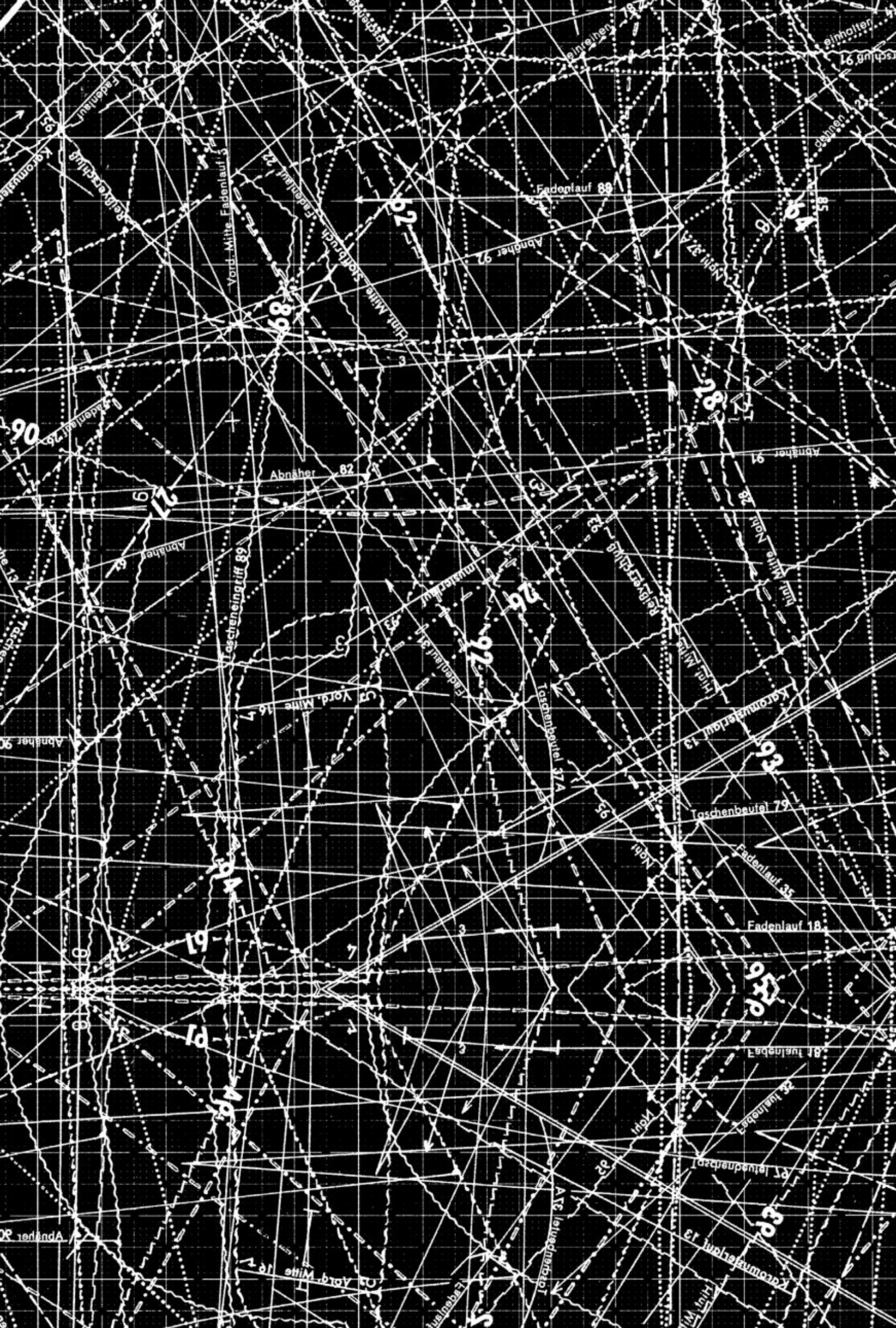
Voor mijn vader

Beleg

Of hoe mijn lief
mij bedroog
met een Masaï,
en hoe dat ons
huwelijk in gevaar
bracht

Tom Naegels

Meulenhoff | Manteau

Deel 1

Hoe mijn lief mij bedroog met een Masai

1.

Die brug over de Tarn, net onder Millau, op de weg van Clermont-Ferrand naar Montpellier: da's echt een indrukwekkend bouwwerk. Driehonderd-drieënveertig meter hoog... Tweeënhalve kilometer lang... Gewicht: tweehonderdnegentigduizend ton. Heb die kaart bij het kwartetten. En mooi is ze ook. Om maar te zwijgen van het uitzicht. Mistige vallei, zwevende brug, zilveren rivier – hang dat aan een witte muur boven een rode sofa, en tadaa: design.

Alleen jammer dat Arno de rit met zijn vader maakte. Dit was de tweede dag dat ze in de wagen zaten, op weg naar een soort vader-zoonding, een *male bonding*-ding waarin Arno had toegestemd omdat weigeren hem bot had geleden. Vreselijke spijt had hij er al van. Zijn vader was druk! Geen moment hield hij zijn mond, vol gespannen blijdschap spuwde hij onophoudelijk zijn commentaar.

‘Ik ram je, slak!’ (Aan het bumperkleven.)

‘Lafaard, dat betaal ik niet!’ (Geflitst.)

‘Ik betaal niet meer op de tram. Iedereen mag gra-

tis, behalve Leonneke Verelst. De jongeren mogen gratis, de ouderen mogen gratis. Iedereen krijgt korting, behalve Leonneke Verelst.' (Leonneke Verelst, dat was hijzelf.)

'Het is eigen aan kortingen dat niet iedereen ze altijd krijgt', zei Arno.

'Mijn ballen. Dat iemand anders ze dan maar niet krijgt.'

Aan een benzinstation reed Leon de snelweg af en parkeerde op een plaats voor gehandicapten. Triomfantelijk legde hij de kaart van zijn overleden vader op het dashboard.

'Leonneke Verelst hoeft nooit meer te zoeken naar een parkeerplaats.' En toen Arno protesteerde, zei hij: 'Iedereen doet dat. En Leonneke Verelst zou de enige zijn die dat niet mag, zeker?'

In de toiletten joelde hij: 'Pizzewizzewis!'

Leon was langer in het benzinstation gebleven dan zijn zoon. Arno, die tegen de auto geleund op hem wachtte, wuifde om aan te duiden waar hij stond. Leon stak enthousiast twee blikjes bier in de lucht.

'Wat zegt de bijsluiter daarover?' zei Arno.

'Eentje mag.'

'Ook als je rijdt?'

Leon keek zijn zoon vermoeid aan. Hij nam een lange teug, de ogen uitdagend op Arno gericht, maar

liet daarna de rest van het blikje leeglopen op het tarmac. Zuchtend stapte hij in. Arno nam zelf een slok en zette zich op de passagiersstoel.

‘Je hoefde het niet per se uit te gieten’, zei hij. ‘Ik had het wel voor je bewaard.’

Voor Montpellier reed Leon de autosnelweg af en koos de weg naar het dorp tussen de heuvels waar vroeger aan wijnteelt werd gedaan, maar die nu in handen waren van Engelsen en Belgen die hun spaaroverschot investeerden in een vakantiehuis op een van de voormalige terrassen.

‘Maffia’, sakkerde Leon terwijl hij zijn heuvel opreed. ‘Je mag alleen maar bouwen in de kleur van de streek en het mag niet groter zijn dan de oorspronkelijke schuur, tenzij je het op een akkoordje gooit met de architect die getrouwd is met de zus van de burgemeester. Het is hier erger dan in België.’

‘Lafaard!’

Leon remde bruusk, op enkele meters van de poort die toegang gaf tot zijn... Landgoed? Domein? Perceel? Grond? Hij gooide het portier open en sprong vloekend de wagen uit, naar het muurtje van losse stenen dat zijn tuin van de weg scheidde. Over een lengte van enkele meters was het ingestort. De ooit zorgvuldig opgestapelde keien lagen verspreid over het pad en in de tuin.

‘Dat is dat everzwijn!’ riep Leon. ‘Dat smerige, smerige everzwijn!’

Leon begon de stenen op te rapen. Dat moest nú gebeuren. Het was onmogelijk om eerst de auto tot aan de voordeur te rijden, zijn zoon binnen te laten, de verwarming aan te zetten, zodat het huis na een winter leegstand kon opwarmen, en pas dan – na misschien nog een douche, na misschien nog een lichte maaltijd – aan het herstel van het muurtje te beginnen. Pas als de stenen weer op elkaar lagen, zou Leon zich herinneren dat zijn auto nog stond te ronken en dat zijn zoon daar op hem wachtte.

Arno stapte uit en liep naar zijn zwoegende vader. Hij bukte zich om een steen op te rapen, maar toen hij die op een andere legde, schoof hij er meteen weer af. Hij probeerde het niet opnieuw.

‘Gooooh’, zuchtte Leon. Hij hield de ooo lang aan. ‘Smerig everzwijn, zeg. Smerig, smerig, smerig everzwijn.’

‘Hoe weet je dat het een everzwijn was?’ vroeg Arno.

‘Maar dat is een everzwijn!’ zei Leon. ‘Wat een bandiet, hij woelt hier alles om.’

‘Heb je er al eens een gezien?’

‘Maar wat zeg je nu allemaal? Dat is een everzwijn! *Un sanglier*. Het loopt hier met zijn neus tegen de grond, op zoek naar eikels.’

‘Ik zeg niet dat het er geen was. Ik wil weten of je er al eens een gezien hebt. Lopen ze hier soms rond als jij er bent?’

‘Maar wat is dat met jou? Bruin, harig, slagtan-
den. Hun kleintjes lopen achter ze aan. En Leon-
neke Verelst mag weer zijn nikkel afdraaien!’

Arno bleef nog een kwartier dralen, terwijl zijn vader ratelde over everzwijnen en waarom zijn zoon geen geloof wilde hechten aan hun bestaan. Daarna ging hij alleen op pad. Wat voor zin had het om daar te blijven?

Arno wandelde terug naar de straat en volgde die de berg op. Na een poosje liep ze dood voor auto's, maar voetgangers konden verder over een zandweg vol keien. De mist van die ochtend was opgetrokken, het was klaar nu. Af en toe dreven er enkele logge wolken over. Rondom zag je beboste heuvels, uitlopers van de Cevennen, of misschien al van de Pyreneeën, dat moest hij opzoeken. Een hond reageerde razend op het geluid van Arno's voetstappen. Iedereen hier had honden, behalve Leon. Allicht zochten de everzwijnen daarom zijn tuin op.

Daarnet had hij zich schuldig gevoeld: voor die ene keer dat hij het opbracht om wat langer op te trekken met Leon, was hij toch weer gevlucht zodra

hij kon. Dacht hij dat Leon dat niet merkte? Om nóg eerder de benen te kunnen nemen had Arno uit de rijdende auto moeten springen. En tijdens de rit had hij zich vaak genoeg afgesloten van zijn ratelende vader. 'Ik ga even slapen. Ik zet de iPod op, hé.' En Leon: 'Gooooh, alweer slapen, je moet meer evenwicht in je leven brengen.' Zelfs daar had Arno zich aan geërgerd. Wat wist Leon van zijn leven?

Dat schuldgevoel ebde nu weg. Op zich was het al heel wat dat hij hier was. Een hele week met zijn vader in Frankrijk, even gevlucht maar verplicht om terug te keren. Dat betekende toch iets.

Hij hoorde geritsel. Hij vertraagde zijn pas en deed zijn best om de kiezels onder zijn schoenen niet te erg te laten knerpen. Ze verdwenen in de brij van modder en schapenkeutels die zich in de voren van zijn schoenzolen had genesteld. Hij luisterde. Keek om zich heen. Niets.

Arno zoog de berglucht in zijn longen en keek bewonderend rond. Je moest het Leon en Suzanna nageven: hun buitenhuis lag in een prachtige streek, nog grotendeels natuurlijk, niet helemaal uitverkocht aan zakenlui en gepensioneerden uit het noorden die elke hectare tot tuin of miniwijngaard hadden verbouwd. De overkant van de vallei mocht niet verkaveld worden; dit uitzicht was bij wet beschermd.

Uiteindelijk was het een luxe om hier te zijn. Hij had er lang niet zo tegenaan gekeken, maar nu hij hier zo stond... Welja. Wat vroeg Suzanna ook van hem? Om één keer – één keer – bij zijn vader te blijven terwijl die tot rust kwam.

Ook een kind heeft zijn verantwoordelijkheid.

Hoewel het nog maar tegen zevenen liep, ging de zon al onder. Arno had gehoopt op een spektakel, maar dat viel tegen. Voor hij het wist, en zonder kleurenspeel, was de zon achter de heuvels verdwenen. De wolken – geen massieve schepen meer maar een egale deken – namen het grijs van de schemering aan. Enkel aan de rand kleurden ze flauw oranje.

Het was tijd om terug te keren. Wellicht was Leon nog steeds aan het bouwen aan zijn muur. Zonder Arno zou hij er nog uren mee doorgaan, zonder zelfs maar te beseffen dat het nacht was. Zonder Arno zouden ze hem 's ochtends doodgevroren terugvinden, een laatste steen in de hand, een ambachtsman uit Pompeji.

Arno glimlachte om het beeld.

Toen hoorde hij hetzelfde geluid als daarnet. Een muurtje kalfde af, enkele stenen rolden op de weg. Hij keerde zich om.

Het everzwijn zag hem, maar verroerde zich niet. Het was een mooi exemplaar. Arno was blij dat hij dit mocht meemaken. Oog in oog staan met een dier

dat je niet vaak ziet, een dier dat voldoende vertrouwen in je heeft om niet weg te rennen, en dan op de achtergrond... de Cevennen, de Pyreneeën? – ja, dat heeft iets.

‘Hallo’, zei hij.

De domme gewoonte van mensen om dieren te groeten. Jammer dat hij niets kon afleiden uit de blik, de houding van de kop, het beven van de flanken.

‘Ik ben hier met mijn vader’, zei hij.

Toen wist hij niet meer wat te zeggen.

Het everzwijn rende pas weg toen Leon eraan kwam.

‘Daar is hij!’ schreeuwde hij. ‘Daar!’

Hijgend wees hij het dier na.

‘Je hebt gelijk’, zei Arno. ‘Het was een everzwijn.’

‘Daar was hij, de lafaard.’

‘Ik heb hem gezien, papa.’

‘*Un sanglier.*’

Tot op vandaag koestert Arno de herinnering aan de triomfantelijke blik in zijn vaders ogen, en de zeldzame liefde die die opriep.

2.

Marseille was vrij ver van waar ze verbleven, maar de stad fascineerde Arno meer dan het dichterbij gelegen Montpellier, en Leon wilde er sowieso al lang nog eens heen. Nauwelijks had Arno het idee geopperd, of hij was al begonnen met de voorbereidingen. Hotel, restaurants, bars, wandelroute, laat alles maar over aan Leon. Wist Arno dat hij er nog gewoond had? Voor hij Arno's moeder ontmoet had, hij was jonger dan Arno nu. De hele wereld zat in Parijs de bohemien te spelen, maar Leon Verelst woonde in Marseille, de échte hoofdstad van de bohemiens. Grootse tijden had hij er beleefd! En ook later, toen hij al met Suzanna was, was hij er nog vaak geweest.

‘Laat je reisgids maar thuis. Van mij krijg je de niet-toeristische rondleiding. Het échte Marseille.’

Ze hadden hun tijd genomen om naar de stad te rijden, slingerend over *routes départementales*, regelmatig pauzerend in charmante dorpen of bij mooie vergezichten; ze waren pas tegen de avond aange-

komen, hadden ingecheckt in hun hotel en waren uit eten gegaan. Maar de volgende dag stond Leon paraat. Om zes uur was hij uit de veren, om halfzeven beklommen ze de heuvel voor het station van Saint-Charles. Ontbijt nemen kon later wel, in een van de typische cafés – waarom tijd verdoen aan zo'n banaal continentaal hotelontbijt met twee koppen koffie, een vierkant vlotje abrikozenjam en een minicroissant, terwijl je getuige kon zijn van dit schouwspel: de zon die haar eerste stralen op de basiliek wierp, met aan je voeten een stad, nauwelijks ontwaakt, waar de hele wereld samenkwam?

‘Dit is een stad’, zei hij. ‘Ah, dit is een stad. Daar kunnen wij alleen van dromen.’

Arno genoot ervan om Leon zo te zien. Hij was actief, hij was enthousiast, maar het had niet meer het ongezonde van de eerste dagen. Hij vertelde veel maar hij ratelde niet meer; er zat focus in zijn verhalen, ze waren zelfs interessant. Hij vertelde over een ontmoeting met Marcel Pagnol, en hoe die hem bijna een rol in een van zijn films had gegeven, ware het niet dat die film er nooit gekomen was. Hij vertelde over een relatie met een vrouw die zijn moeder had kunnen zijn, en dat hij zeker was dat hij haar zou herkennen als hij haar nu tegen het lijf liep. Hij haalde herinneringen op aan een werkelijk legendarisch feestje in een kroeg die hij per se wilde

terugvinden, maar niet terugvond. Hadden ze zelfs dát monument durven te slopen? Hij vond het heerlijk om Frans te spreken met winkeliers en klanten op café; hij imiteerde zelfs hun zuidelijke accent. Hij sprak over een volksrestaurantje, nog steeds niet ontdekt door de reisgidsen, waarvan de achterdeur rechtstreeks uitgaf op het strand en waar ze de lekkerste vis bereidden die hij ooit had geproefd. ‘Twee tafeltjes, geen kaart, je eet wat er die dag gevangen is. Vanavond gaan we erheen.’

En natuurlijk toonde hij zijn zoon ook de beurs, de opera, de haven en de kerken, maar lang bleef hij daar niet bij dralen. Het échte Marseille had hij gezegd, ‘het Marseille van de mensen’. Dus holde hij door straten met talloze kleine kappers, bakkers, telefoonzaken, nachtwinkels, *alimentations*, boetieks en snackbars; hij bracht hem naar pleintjes, kruispunten eigenlijk, waar magere mannen in trainingspak of djellaba op de grond zaten met elk zes paar schoenen of een handvol juwelen, uitgestald op een handdoek; hij leidde Arno langs rijen viskramen, een hele wijk vol viskramen; hij loodste hem winkels binnen die van alles een beetje verkochten: rolkoffers, antiaanbakpannen, religieuze schilderijen, rekken vol geweekte groenten... Hij wees hem op oude fabriekshallen waar autowrakken lagen te wachten tot hun laatste bruikbare onderdelen werden gesloopt en verpatst.

‘Maar kijk toch hoe ook hier de kanker toeslaat’, zei hij toen ze voorbij de uitnodigende, luxueuze, overdadige etalages van grote winkelketens liepen. Verderop in de straat zagen ze de restanten van de gezellige winkelstraat die het hier ooit geweest moest zijn: kruideniertjes, *bar-tabacs* en kleine kledingzaken, allemaal met vuile gevels en neergelaten rolluiken. ‘Acht keer duurder is het hier geworden. Acht!’ Hij sloeg op de rolluiken. ‘Hier wonen mensen achter. Je haalt het zo op. Hier hebben ze er planken tegen getimmerd, om de doorgang te belemmeren. Haalt niets uit. Kijk, de plank hangt los. Zie je hoe de plank loshangt? Hier wonen mensen achter.’

En Arno dacht: het gaat goed met hem. Dat is wat Arno dacht, die ochtend nog.

Ze waren aanbeland op een plein in de buurt van de haven. Er was een markt aan de gang. Aan morsige kraampjes verkochten zwarten en Arabieren wijde, vleeskleurige, rond paskonten of pasbenen getrokken lingerie, handtassen voor vijf euro, T-shirts van Che Guevara of toiletsets met deodorant, eau de toilette en aftershave in een namaaklederen etui. Leon zei dat hij wat wilde kopen. Hij had zijn deodorant vergeten. Rook Arno het niet? Hij stak zijn arm op en bracht zijn oksel in Arno’s richting. Arno dook half lachend, half geïrriteerd weg.

‘Doe maar’, zei hij. ‘Ik ga zitten. Ik ben moe van het wandelen.’

Hij stapte naar een botanische tuin naast het plein die kon afgesloten worden met een metalen poort op rails. In het midden, dicht bij de centrale plaat, zaten vier oudere mannen, elk met een muts op en een flesje Heineken in de hand. Toen Arno de tuin betrad, ging een van hen net pissen in een struik. Arno zette zich met de rug naar hen toe op een van de marmeren blokken die dienstdeden als bank.

Hij wuifde naar zijn vader op de markt, om te tonen waar hij zat. Leon zag hem niet. Hij was in een discussie verwickeld met de marktkramer. Arno was blij dat hij niet hoefde te horen wat er gezegd werd.

Het meisje moest Arno genaderd zijn op het moment dat hij even plat op de bank was gaan liggen om de zon op zijn gezicht te voelen. Lang had dat niet geduurd, net lang genoeg om te beseffen dat de steen toch wel erg hard was, en dat hij zijn vader in de gaten moest houden.

Toen hij weer rechtop kwam, zat ze op de bank tegenover de zijne.

‘Hallo’, zei ze.

‘Hallo’, zei hij.

‘Ik hou van je.’

Het was een zwart meisje. Arno schatte haar vijf-

ten. Ze was plomp: haar knieën waren zwaar, haar armen vlezig, haar borsten groot, haar hoofd kogelrond. Ze droeg een schooluniform.

‘Dat kan niet’, zei hij.

‘Jij trouwt met mij.’

Ze verwoordde het als een vaststelling. Arno bekeek haar aandachtiger. Het leek hem onvoorzichtig om een onbekende op deze manier aan te spreken.

‘Ben je getrouwd?’ vroeg het meisje.

‘Ja’, zei Arno.

‘Niet waar’, zei ze.

‘Bij ons is het niet de gewoonte om een ring te dragen.’

Arno dacht niet dat dit meisje een hoer was, zoals hij er de vorige avond gezien had in de bar waar Leon hen gebracht had: voluptueuze Afrikaanse vrouwen in dure kleren die ongevraagd bij een man aan tafel gingen zitten, meestal bij een van de zwarte mannen die een groot deel van de klandizie uitmaakten. Er waren er geweest die daar ontspannen op reageerden. Ze repliceerden gevat en gebaarden naar de ober dat hij een extra drankje mocht brengen. Uit niets bleek dat zij de dames zelf hadden uitgenodigd; de hoer koos haar klant, niet omgekeerd.

Dat had Leon zo niet begrepen. Zodra hij had

opgemerkt wat er gaande was, was hij met zijn tong gaan klakken.

‘Hou daarmee op’, zei Arno.

‘Maar ze komen naar iedereen! Ze zitten aan elk tafeltje, behalve hier.’

‘Wij hebben toch geen hoeren nodig?’

‘We hoeven niet met hen te slapen. Je ziet hoe het werkt: ze komen bij je zitten, je betaalt hun wat drankjes, je praat met hen en leert over hun leven. Waarom zijn we hier anders?’

Leon had naar de vrouwen geknikt tot zijn nek er zeer van deed. Hij werd met de minuut roder van verontwaardiging.

‘Het zijn hoeren, verdomme! De bakker kiest toch ook niet of hij een brood aan mij wil verkopen?’

‘Misschien doen ze het liever met andere Afrikanen.’

‘Dat slaat nergens op. Ik ben veel rijker.’

‘Dat weet jij niet.’

‘Zij ook niet. Statistisch is de kans groter dat ze aan mij meer zullen verdienen.’

Arno had medelijden gehad met zijn vader, die in zijn eer gekrenkt was omdat zelfs een hoer niet met hem wilde komen praten.

Dat was zijn belangrijkste motivatie – dat, en hem wat voor de gek houden, een practical joke met

hem uithalen, zoals zonen met vaders doen – toen hij tegen het meisje zei: ‘Waarom vraag je het niet aan hem?’

Hij wees naar Leon, die met zijn inkopen aan de rand van het marktplaatsje stond en de omgeving afspoorde naar zijn zoon.

‘Hij is niet getrouwd.’

Het is verbazend hoe snel de dingen mis kunnen lopen. Wat er had moeten gebeuren, was dit: het meisje ging naar Leon toe, stelde hem voor wat ze Arno had voorgesteld, Leon bloosde, wat stelde ze hem...? Ha-ha-ha, nee, hij was getrouwd, al meer dan vijftien jaar. Wat zei ze? Dat er een man was die beweerde dat hij niet getrouwd was? En wie dan wel? Wat was dit voor een...? Waarop Arno hem schaterend tegemoetkwam en riep: ‘Verborgen camera!’

Verborgen camera. Dat zou hij roepen. Een practical joke. Iets tussen vader en zoon. Niemand kon weten dat het zo mis zou lopen.

‘Dit is Anita’, zei Leon nadat Arno zich grijnzend bij hen had gevoegd. Arno knikte haar toe alsof hij haar voor het eerst zag.

‘Ze wil met me trouwen’, fluisterde Leon, wat onnozel was aangezien het meisje geen Nederlands verstond. ‘Ze kwam gewoon naar me toe en zei: “Jij trouwt met mij.” Alsof het al geregeld was.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Ik heb er een grapje van gemaakt: “Dat is goed. Geef me een week om alles te regelen. Je begrijpt dat ik mijn familie moet inlichten.”’

‘Breng haar het hoofd niet op hol’, zei Arno.

‘Ze is een verstandige jonge vrouw. Ze weet hoe de dingen in elkaar zitten.’

Natuurlijk stond ze de volgende dag al in de lobby van hun hotel. Arno begreep niet hoe zijn vader zo overtuigend verbazing kon voorwenden.

‘Maar kijk wie hier is! Een week, had ik je toch gezegd? Misschien een huwelijk, misschien ook niet, *c’est une surprise*. Hou je van verrassingen, Anita? Maar kom, nu je hier toch bent, mag je me de stad laten zien. Jóúw stad. Waarvoor zijn we hier anders?’

En nu zat Arno alleen op hun kamer, te piekeren over wat hij had moeten doen.

Uit protest was hij niet meegegaan. Eerst had hij Anita trachten weg te sturen, daarna had hij op Leon ingesproken. Was hij gek geworden? Met een minderjarige, terwijl hij getrouwd was... Hij had zich zelfs voor de deur geworpen: je zult over me heen moeten stappen als je haar verkiest boven mij. Maar zelfs dat had geen effect gehad.

Op dat moment had Arno gevonden dat hij het aan zijn zelfrespect verplicht was om dan maar in de hotelkamer te blijven mokken. Als Leon dan toch

alleen op reis was, als hij dan toch geen rekening hield met zijn enige zoon, die hier was om voor hem te zorgen... Goed dan. Nee, ga maar. Trek je plan. Loop maar in je ongeluk.

Dat was zijn grootste flater geweest.

Precies een kwartier nadat Leon de deur achter zich had gesloten, viel het besef hem als een natte dweil in de nek: het probleem is niet dat hij de stad in is met een minderjarige, het probleem is dat jij niet bij hem bent. Je weet dat hij ziek is, je weet dat hij niet te stoppen is; het enige wat je kunt doen is bij hem blijven. En dat heb je niet gedaan.

Hier zat hij, de zoon die wel even voor zijn vader zou zorgen. 'Dat betekent toch iets.' We zien wat het betekent.

Arno liep naar zijn jas, waar zijn gsm in zat. Hij belde het nummer van zijn vader. Antwoordapparaat, uiteraard.

Hij zette zich voor het raam en keek uit over een van de wijken waar Leon hem een dag eerder door geloodst had; nu herinnerde Arno zich enkel nog de onvoorstelbare wirwar van steegjes. Hij kon hem toch niet gaan zoeken? Anita zou Leon haar Marseille laten zien – dat kon overal zijn. Als ze niet gewoon ergens een hotelkamer geboekt hadden. Stel dat ze seks hadden... Stel dat ze op dit moment seks hadden... Zijn vader, een getrouwde man, met een

minderjarige negerin, god weet wat haar gezondheidstoestand was.

Kon hij naar de politie bellen? En hun wat zeggen? Dat er een toerist overdag aan de wandel was in de stad?

Voor het eerst bekreep Arno het verlangen om Suzanna te bellen. Om de frustratie te kunnen uitdrukken die zij ook kende: je wilt hem helpen, maar je dringt niet tot hem door. Als hij zó is, dan is hij als een trein die zonder remmen een helling af dendert. Je kunt alleen meehollen en hopen dat er ergens op de weg iets opduikt waardoor hij een beetje van zijn koers afwijkt. Maar er is geen enkele garantie dat dat gebeurt.

Het liep tegen zessen toen Leon terug was. Eerst hoorde Arno gedempt gegiechel op de gang, daarna onhandig gemorrel in het slot, alsof pubers ongemerkt het huis wilden in sluipen na een nachtje stappen. Maar zodra de sleutel in het slot gleed, was het gedaan met de omzichtigheid. Er werd zo'n kracht op de deur gezet dat ze twee keer tegen de stijl beukte alvorens open te zwaaien.

'En zij dachten dat ze ons te grazen hadden', lachte Leon terwijl hij naar binnen beende en zich op het bed liet neervallen.

'Kut met peren!' riep Anita. Ze nestelde zich gie-

chelend op de stoel bij het raam waar Arno net nog zat.

‘Zij dachten: zo’n onnozel toeristje zullen we wel eens beetnemen. Dan kennen ze Leon niet.’

‘Kut met peren!’ riep Anita. Ze stak haar vuist in de lucht.

‘Je had erbij moeten zijn, Arno’, jubelde Leon. ‘Je had er gewoon bij moeten zijn.’

‘Wil je eerst naar mij luisteren?’ begon Arno nog, zwak. Maar alweer liet hij zich overdonderen.

‘Eerst wij, eerst wij. Dit móét je horen. En als jouw verhaal beter is, mag je achteraf. Maar eerst het onze.’

Dit was er gebeurd. Na enkele uren stappen hadden Leon en Anita dorst gekregen. Bij een kruidenier hadden ze elk een blikje gekocht van die nieuwe energiedrank van Coca-Cola, cola met koffie gemengd. Voor twee euro vijftientig, onthou dat goed. Leon had Anita getrakteerd, uit dankbaarheid omdat ze hem een deel van de stad had getoond waar geen toerist ooit kwam.

Vervolgens hadden ze bij een andere kruidenier, een straat verder, identiek dezelfde blikjes zien staan. Voor twee euro zestig.

‘Je kent je vader. Ik laat me niet oplichten als de eerste de beste toerist. Daarvoor doe ik te veel voor die mensen.’

Dus waren ze teruggekeerd. Anita was ertegen geweest, ze wilde geen problemen, maar Leon had gezegd: 'Blijf jij dan maar buiten. Voor mij geldt: principes zijn principes. Ik doe te veel voor die mensen.'

Je had die mannen moeten horen. Eerst geloofden ze niet dat hun cola duurder was, daarna was het omdat die van hen ijsgekoeld was en die andere niet, daarna zeiden ze dat hun cola de échte cola was, rechtstreeks uit Amerika, terwijl die kerels van die andere winkel erom bekendstonden dat ze tweeliterflessen nagemaakte cola kochten van een bende Chinezen en die dan overtapten in lege blikjes...

'Alle excuses waren goed, maar er was geen sprake van dat ze mij mijn dertig cent teruggaven.'

'Vijfentwintig', zei Arno. 'Tien oude franken.'

'Als ze dat bij elke klant doen, is dat een fortuin.'

Dus was Leon naar de politie gegaan.

'Voor vijfentwintig cent?' vroeg Arno.

Precies wat de agenten zeiden. Moesten ze voor vijfentwintig eurocent een pv opstellen? Maar Leon had aangedrongen tot ze het deden. De politie is er voor de burger. Ook als het een Belg is. Waarvoor dient die Unie anders?

'Toen piepten ze wel anders, die kereltjes met hun échte Coca-Cola, rechtstreeks uit Amerika. Ik legde de kopie van het pv op tafel, en toen was het opeens

geen probleem meer. Ik kreeg mijn twee blikjes volledig terugbetaald.' Leon keek triomfantelijk uit het raam. 'Die zullen wel twee keer nadenken vooraleer ze nog eens een toerist oplichten.'

'Kut met peren!' jubelde Anita.

En ja, ook dat. Leon had Anita Nederlands geleerd. Een paar zinnnetjes om zich te kunnen redden als ze hem bezocht in België. 'Bedankt en tot ziens.' 'Haast en spoed is zelden goed.' En 'kut met peren', om de mensen te doen lachen.

'Komt ze ons bezoeken?' vroeg Arno.

'Dat is wel het minste. Na alle tijd en moeite die ze zich getroost heeft. Wat ik vandaag gezien heb, daar gaan we thuis de vruchten van plukken. En nu... Verrassing! We hebben geweldig aardige mensen ontmoet die vanavond hun huwelijksfeest vieren. En raad eens wie er uitgenodigd is?'

Nu ging Arno wel mee. Wat kon hij anders? Leon weer alleen op pad laten gaan, nu in het holst van de nacht? Hij kon hem toch niet vastbinden?

De taxichauffeur die hen aan het hotel kwam ophalen, keek verbaasd op toen hij hoorde waar ze heen gingen. Hij bracht niet veel klanten van dit hotel zo noordelijk in de stad. Waren ze er zeker van? Hadden ze het adres ergens gedrukt staan misschien, zodat hij het in zijn gps kon invoeren? Anita noem-

de het adres opnieuw. De chauffeur keek haar wantrouwig aan: waren de heren zeker dat ze dit meisje...?

‘Dit meisje is de ster en wij zijn de Wijzen’, zei Leon. ‘Zij leidt ons door de nacht.’

Hij lachte. De chauffeur keek hem twijfelend aan. ‘Het is oké’, zei Arno.

Het was gaan regenen en de rit duurde lang: over de centrale as die de stad doormidden sneed naar het noorden, en dan door steeds nauwer wordende straatjes waar iedereen, van welke nationaliteit ook, een snackbar leek uit te baten. Armeense snack, Algerijnse snack, Ethiopische snack, Bengaalse snack. Neonverlichte foto’s van de gerechten zorgden voor kleurenprisma’s in de druppels op de taxiruit.

Leon had intussen ontdekt dat er een muntstuk in zijn jaszak zat dat sprekend leek op een van twee euro – een gouden kern met een zilveren boord – maar het niet was.

‘Nu hebben die kereltjes me toch nog beet’, riep hij uit.

Hij hield het stuk enkele seconden voor Arno’s ogen, boog zich daarna voorover, in de ruimte tussen de twee voorste stoelen, en toonde het aan Anita.

‘Met hun échte Coca-Cola, rechtstreeks uit Amerika.’

‘Je weet niet of je het van hen gekregen hebt.’

‘Droom jij maar lekker verder. Van wie anders? Kijk, da’s een tempel. Da’s een tempel op de achterkant, nee?’

Hij vroeg de chauffeur of die de binnenverlichting wilde aansteken.

‘Ik geloof je zo ook wel’, zei Arno.

‘Ik denk niet dat we zulke tempels hebben in de Europese Unie, wel?’

‘Misschien hebben ze zich gewoon vergist.’

‘Jaaa. Ze hebben een bakje naast hun kassa staan, met niets dan zulke muntjes erin.’

‘Als je er maar niet mee naar de politie gaat.’

‘Ik zou het moeten doen. Ik zou hun gezichten wel eens willen zien, als dat bakje ontdekt wordt. Goooh. Kijk eens zeg. ’t Is waarschijnlijk niet eens twee cent waard. Zou de Unie dat niet kunnen verbieden, dat ze in andere landen muntstukken maken die een precieze kopie zijn van onze twee euro? Dat moet toch mogelijk zijn?’

De taxi stopte aan een snackbar die er net hetzelfde uitzag als alle voorgaande. Maar het was de juiste: Anita wuifde enthousiast naar een vrouw die aan de deur op de uitkijk stond, en de vrouw wuifde terug. Leon begon ook te wuiven.

‘Laat dat’, zei Arno.

Bij het betalen trachtte Leon het muntstuk aan

de chauffeur te slijten. Die gaf het zonder commentaar, maar met een blik vol verachting, aan Leon terug. Die deed alsof hij het voor de eerste keer zag.

‘Moet je kijken, dit lijkt sprekend op een van twee euro.’

Het huwelijksfeest vond plaats in een Turks shoarmarestaurant. Dat het om een huwelijksfeest ging, werd duidelijk door een kindertekening aan de voordeur; die toonde een slagroomtaart in verschillende verdiepingen, met bovenop een bruid en bruidegom. Ze was getekend door de dochter van de bruid.

Anita leidde hen door de gelagzaal naar een klein feestzaaltje achter de keuken. Ze waren te vroeg: vier vrouwen in uitbundige witte jurken waren nog druk doende met lange tafels tegen de muur te plaatsen en ze te bedekken met een papieren tafelkleed. Arno bood aan om hen te helpen. Dat stonden ze toe. Hij kon de rol vasthouden, zodat een andere vrouw het tafelkleed op de juiste lengte kon afsnijden.

Het was een Tanzaniaanse bruiloft, leerde hij. Zij was al een keer getrouwd geweest, dat was tegengevallen, maar nu had ze de man van haar leven ontmoet. In Zweden nota bene, waar ze familie bezocht. Haar dochter had ze uit dat vorige huwelijk, een meisje van zeven – schattig, nee?

‘En u bent... bevriend met de bruid of met de bruidegom?’

Arno wees naar zijn vader, die in druk gesprek was met de bruidegom.

‘Leon’, zeiden de vrouwen.

Ze lachten hartelijk. Arno wist niet hoe hij die lach moest inschatten.

‘Het gaat snel, hè, bij hen? Jaaa, als je de ware vindt... Dan zien we u terug op hun feest, binnenkort?’

Nee, zij hadden de ware nog niet gevonden. Ze droegen geen trouwjurken, dit waren traditionele gewaden.

‘Maar wie weet, vanavond?’

Geschater.

Arno gaf het op. Hij schrok van niets meer. Hij deed zelfs geen moeite meer om Leon te confronteren met zijn leugens. Hij vertelde wat hij wilde, Arno zou zich daar niet meer mee inlaten. Morgen belde hij Suzanna, om te eisen dat ze Leon kwam halen. Ze mocht boos zijn op hem. Hij zou het allemaal ondergaan. Het belangrijkste was dat Leon hiervandaan gehaald werd, voor hij iets onherroepelijks deed.

Het enige wat hij vanavond nog moest doen, was in Leons buurt blijven. Kijken hoe de trein steeds sneller de afgrond naderde. Wuiven naar de machinist.

Hij was mislukt in zijn opdracht. Goed, dat was dan zo. Niets aan te doen.

Op een tafel in de hoek stond een selectie alcoholische dranken, gaande van rode en witte wijn tot gin en rum en whisky. Achter de tafel stond een kerel van hooguit zestien jaar bij wie je bonnetjes kon kopen, en daarna, mét zo'n bonnetje en bij dezelfde jongen, een glas.

‘Wat is het nut daarvan?’ vroeg Arno hem.

Dat wist de jongen niet, maar het was nu zo. Arno zag helemaal achteraan een fles amaretto staan.

‘Hoeveel voor die fles?’ vroeg hij.

De jongen was verbaasd. Een hele fles? Het was zijn enige. Als Arno ze kocht, kon niemand van de hele avond nog amaretto drinken.

‘Niemand zal dat willen’, verzekerde hij de jongen.

Ook al zaten ze aan hetzelfde tafeltje, Arno kon met moeite verstaan wat zijn vader en Anita tegen elkaar zeiden. Ze deden ook geen moeite om hem bij hun gesprek te betrekken. Omdat de muziek zo luid stond, bogen ze zich naar elkaars oor en riepen er, te oordelen aan hun geschater, allerlei geestigheden in. Voor zover Arno hen begreep, was Leon haar nog steeds Nederlandse uitdrukkingen aan het leren. Afwisselend applaudisseerde en gierde hij om haar uitspraak.

Hoewel er nu behoorlijk wat volk was en verschillenden onder hen aan het dansen waren, had niemand eraan gedacht om het licht in de feestzaal te doven. Er is niets zo treurig als mensen die staan te dansen in de gloed van wit kunstlicht. Arno gebaarde naar de dj dat hij het licht moest doven. Dat is moeilijk om te gebaren. De man stak zijn duim op en liet het licht aan.

Arno observeerde de dansers. Een aantal had zich, voor de show of uit gewoonte, in traditionele kledij gehuld. Arno grinnikte om een dronken Masaï, compleet met speer en geruite omslagdoek, die heupwiegde op de tonen van *La Cucaracha*. Een Masaï, van wie je statigheid verwacht, die danst, wie zou daar niet om lachen?

Een al even opvallende verschijning was een grote man in een pak met luipaardmotief. Hoewel hij uitbundig aan het dansen was, vertrok zijn gezicht geen spier. Zijn armen vlogen heen en weer, maar zelf bleef hij onbewogen voor zich uit kijken, door de glazen van zijn zwarte bril.

Maar de meeste aandacht trok een grote vrouw in een helgele jurk die strak om haar lange lijf gewikkeld was. Ze droeg een hoofddoek in dezelfde stof. Arno keek geamuseerd toe hoe een mannetje met een dun snorretje, veel kleiner dan zij was, al dansende haar aandacht probeerde te trekken. Hij

draaide rond haar, stootte met zijn heupen in haar richting, durfde haar even bij het middel te nemen, maar werd met een korte beweging – niet eens naar hém gericht, zoveel eer gunde ze hem niet: het was een danspas – wandelen gestuurd. Een ander had even weinig geluk.

Toen de vrouw in zijn richting keek, glimlachte Arno en stak zijn duim op.

Leon en Anita gingen ook dansen. Anita trok zijn vader mee aan de hand, lachend en gesticulerend. Het was duidelijk dat er een speelse overreding aan te pas was gekomen, waarbij Anita plagerig had aangedrongen en Leon een poosje had afgeweerd: ik ben te oud, ik ben te blank; dans jij maar, ik zal kijken. Toen ze Arno voorbijliepen, trok Leon zijn schouders op, de handpalmen hemelwaarts, in een gebaar van geveinsde hulpeloosheid: hoe zeg je nee tegen zo'n meid?

De vrouw in de gele jurk begroette de komst van Leon en Anita met enthousiast geklap en gejoel. Leon stak zijn handen in de lucht en draaide een rondje om haar heen. Daarna probeerde hij haar bij de heupen te grijpen. Ze wist hem te ontwijken. Dat vond Arno kostelijk: hij floot op zijn vingers en klapte in zijn handen.

De vrouw met de hoofddoek danste naar een man die in een hoek van de zaal luchtgitaar stond te spe-

len. Ze wiegde mee met zijn op en neer deinende, ingebeelde gitaarhals. Zodra hij dat doorhad, deed hij het met opzet. Ze lachte opnieuw naar Arno. Hij stak zijn glas in de lucht.

En toen kwam ze naar hem.

Arno wist niet waar hij het had. Het zou nooit in hem opgekomen zijn om haar te benaderen. Hij was tevreden met haar te bekijken. Maar zij kwam op hem toe gedanst, ze stak haar armen uit en Arno dacht: waarom niet? Dansen mocht toch?

Drie nummers lang was ze niet uit Arno's buurt weg te slaan. Toen gingen ze zitten. Ze stelde zich voor als Maria. Arno noemde zijn naam en zei: 'Dit liedje dat je nu hoort, dat is Belgisch. Van mijn land. Ma-ri-na. Bijna als jouw naam.'

'*No français*', zei ze.

Hij herhaalde wat hij net had gezegd, nu in het Engels.

'*No English*', zei ze. Ze lachte.

En ze kustte hem.

Arno was niet naïef. Hij wist hoe makkelijk het was om hier een vrouw op te pikken. Maar wat dan nog? Hij keek naar zijn dansende vader en dacht: ik kan net zo goed zelf wat plezier maken.

Leon had niets gezien. Hij trachtte Anita een stijldans aan te leren. Suzanna had hemel en aarde moeten bewegen om hem mee te krijgen naar die

cursus, en nu maakte hij er hier grote sier mee. Paso doble was het, als Arno goed keek. De muziek was geen paso doble, maar Leon danste er wel een. Anita, die met opzet over haar voeten struikelde, kwam niet bij van het lachen.

‘Ben je getrouwd?’ vroeg Arno aan Maria.

Na drie keer herhalen begreep ze hem.

‘*Mista Arno – mon mari!*’

Hij zag wel wat er gebeurde. Hij was niet naïef.

Vier amaretto’s later zat ze nog naast hem. Ze hijgde in zijn oor dat hij *mista Arno* was, en dat ze dadelijk naar haar thuis gingen. Zoveel Frans en Engels door elkaar kon ze dan toch. Ze was erg dronken. Arno ook.

‘Dat is mijn vader’, riep hij in haar oor. Hij riep het in het Nederlands. ‘Hij is ziek.’

Het was alsof ze hem begreep. Ze trok een karikaturaal treurig gelaat. Zo leek ze op zo’n Italiaans masker, uit het logo van al die theaters – een lachend en een treurig masker, en zij was dus het treurige. Hij probeerde het haar uit te leggen; haar gelaat werd nog treuriger.

‘Zie je wel dat we elkaar begrijpen?’ riep hij.

De fles was bijna leeg. Als ze leeg was, zouden ze vertrekken.

‘Ben jij Masaï?’

Ze begreep hem niet. Hij zocht naar de dansen-

de man met de speer, was trots toen hij hem vond en wees naar hem, daarna naar haar.

‘Masaï? Jij?’

Ze knikte. ‘Masaï.’

Hij kon niet zeker zijn of ze de waarheid sprak. Misschien dacht ze dat hij extra geil zou worden als hij meende dat hij het met een Masaï-mama zou doen.

‘Pas op als het niet waar is’, zei hij. ‘Ik herken een naakte Masaï uit duizend. Ik heb er een boek over, thuis. Ik weet waar je tatoeages horen te zitten.’

Voor ze vertrokken, stapte Arno naar zijn vader toe. Die had zijn ene arm om Anita geslagen en de andere om een van de in witte gewaden gehulde vrouwen die op zoek waren naar de ware. Hij trachtte hun de sirtaki te leren. Anita was het dansen moe. Toen Arno eraan kwam, wurmde ze zich net onder Leons arm uit.

‘Ga mee naar huis’, riep Arno in zijn oor.

‘Ben je gek?’

‘Je doet wat je wilt, maar ik ga.’

‘Da’s net het mooie aan onze band: we laten elkaar vrij.’

‘Ik ga met Maria daar.’

Hij moest het herhalen voor Leon zijn aandacht richtte op de vrouw in het geel, die ongeduldig aan

de deur stond te wachten. De taxi was er al, gebaarde ze.

‘Prachtige mensen’, lachte Leon. ‘Ik doe veel voor hen’, zei hij. ‘En ik vraag er niets voor terug.’

Plots greep hij Arno bij de arm.

‘Arno?’

‘Ja?’

‘Vind jij mij dominant?’

‘Wat?’

‘Suzanna zegt dat ik dominant ben. Dat ik blij mag zijn dat zij meegaand is.’

‘Suzanna is niet meegaand.’

Leons glimlach werd kamerbreed, hij omhelsde zijn zoon en zei: ‘Ik vind het echt bijzonder wat er tussen ons gebeurt. Vader en zoon, hè? Samen het nachtleven in. Als twee oude kameraden. Ondanks alles. Hoeveel vaders kunnen dat zeggen?’

Arno worstelde zich uit de omhelzing. Er stonden tranen in zijn ogen. Bij Leon ook, zag hij. Hij gaf zijn vader een kus en keerde hem de rug toe.

In de taxi ontnuchterde Arno enigszins. Na twee straten was hij zijn gevoel voor oriëntatie kwijt. Ze konden hem om het even waar brengen. Ze konden hem beroven, vermoorden, gijzelen en martelen in de kelder van een van die torenflats, of op een boot duwen en achterlaten in de zee, kilometers van het land.

‘*Mzungu!*’ beval Maria – en het eerste wat hij beseftte was: ze noemt me niet meer mista Arno. ‘*Mzungu, wai?*’

Waarschijnlijk was het Swahili, of welke taal sprak ze? Maar hij hoorde enkel het Engels: ‘*Mzungu, why?*’ Ja, waarom? Omdat hij hier recht op had?

De taxi reed door straten met gebouwen die hem deden denken aan de flatgebouwen aan de Belgische kust. Niet de heel grote van op de dijk, maar de kleinere, uit de zijstraten, of de parallelwegen met de dijk. De gele flatgebouwen met vijf of zes verdiepingen en balkons die een zekere curve vertoonden. Een glooiing. Zoals de zee zelf, die je vanaf die balkons niet kon zien. Zulke gebouwen waren het. Hij probeerde het aan Maria uit te leggen, maar vaag beseftte hij dat hij dat in het Nederlands aan het doen was. Ze reageerde niet. Ze keek geconcentreerd naar de weg, om de chauffeur op tijd instructies te kunnen geven.

Het regende niet meer. Ze reden nu over een brede weg, een enorme boulevard die spectaculaire bochten maakte tussen torenflats die Arno dit keer associeerde met de Parijse banlieues. Niet dat hij ooit al in de Parijse banlieues geweest was, maar enkele maanden eerder waren ze elke dag op het nieuws geweest.

‘Zijn we in de banlieues?’ vroeg hij, nu in het

Frans. Het woord had op de een of andere manier een magische betekenis. Hij zei het enkele keren achter elkaar. Maria noch de chauffeur antwoordden.

De receptionist van het hotel keek wantrouwig naar de blanke man en de zwarte vrouw die voor hem aan de balie stonden. Het was al erg laat, en al was dit een klein hotelletje, het was niet dát soort hotelletje.

‘Geef hem twintig euro’, beval Maria. Dat deed Arno.

Toen de man wantrouwig bleef kijken, omhelsde ze Arno en zuchtte: ‘*Mon mari.*’

‘Wat is dit?’ snauwde Arno. ‘Werkt u voor de immigratiediensten? Gaat u me vragen welk merk van jam ze graag eet?’

Toen waren ze alleen op een kamer. Het was een eenpersoonskamer, dat was de enige die nog vrij was, en zelfs voor een eenpersoonskamer was ze klein. De ruimte naast het bed, dat Arno deed denken aan zijn kinderbed bij zijn moeder thuis, werd haast volledig ingenomen door een beige douchecel. Het leek wel zo’n Amerikaanse koelkast, die plompverloren in het midden van de kamer neergezet was, ogenschijnlijk per ongeluk, maar ze was wel degelijk aangesloten op de waterleiding, dat had Arno

gecontroleerd. Er was geen toilet op de kamer: daarvoor moesten ze de gang op. De kamer kostte vijftig euro, boven op de twintig die hij de man betaald had.

Ze hadden naar het hotel moeten gaan waar Leon en hij logeerden, dom dat hij daar nu pas aan dacht. Leon zou waarschijnlijk toch niet daar slapen – áls hij al zou slapen. Maar de taxi was al weg en Arno voelde er niets voor om weer een helse tocht door de banlieues te maken, met het risico nu wel op een boot gezet te worden.

Maria deed afwisselend aanhankelijk en onverschillig. Ze had nog twee biertjes besteld, die de receptionist, nog steeds slecht op zijn gemak, vijf minuten later naar de kamer kwam brengen.

‘Mon mari’, mompelde Maria. Arno betaalde voor de biertjes.

Hij merkte dat zijn geld op was. Meer dan tweehonderd euro, opgedaan aan een fles amaretto, twee taxi’s, een hotelkamer, een steekpenning en twee biertjes. Zijn laatste vijf euro gaf hij als fooi aan de receptionist.

Maria verdween naar het toilet en keerde terug in haar ondergoed. Ze duwde hem op het bed en stortte zich op hem.

‘I love you!’

Ze sprak het uit zoals een Italiaan, met een a,

I laav you, allicht omdat ze meende dat dat passio-
neler klonk. Arno legde zijn hand op haar buik.
Onmiddellijk begon Maria te kreunen, te hijgen, te
puffen, alsof haar clitoris in haar navel zat.

De dronkenschap zorgde voor een vreemde af-
standelijkheid. Het was alsof hij zichzelf monke-
lend, spottend, geamuseerd gadesloeg, zich bewust
van het absurde van de situatie, goed wetend dat hij
er beter mee ophield, maar onmachtig om in te grij-
pen. Hij bestudeerde haar gezicht – ze was ouder
dan ze in de bar had geleken. Misschien wel veertig.
Haar borst was slap, de tepel zacht, hoe hard Arno
ook kneep.

‘Je veux mon fric.’

Ze liet een lange pauze tussen het tweede en het
derde woord, alsof ze nog moest bedenken wat ze
wilde.

‘Dat was niet de afspraak’, zei Arno.

Ze zei niets.

‘Hoeveel?’ vroeg hij.

‘Vijftig.’

Arno nam zijn portefeuille en opende die voor
haar.

‘Al mijn geld is op. Je hebt het allemaal opgezo-
pen.’

Maria keek hem scheel aan.

‘No money, no fucking.’

Dat soort zinnen kende ze wel. Had ze ergens zo'n handig boekje, een Assimil voor hoeren, vol nuttige uitdrukkingen?

‘Vergeet het’, zei hij. ‘Je denkt toch niet dat ik een hele avond jouw drank heb betaald, plus een taxi, plus een hotelkamer, om dan gewoon naast jou te liggen slapen?’

De agressie kwam zo plots op dat het Arno zelf verbaasde. Misschien was het de drank, misschien het besef hoeveel geld hij al had uitgegeven aan deze ladderzatte vrouw. Hij was razend op zichzelf omdat hij zich zo gemakkelijk in zulk een belachelijke situatie had laten meesleuren.

‘Je hebt nooit iets gezegd over geld’, zei hij.

Hij kuste haar. Ze draaide haar hoofd weg. Hij glimlachte krampachtig, kuste haar dan maar in de nek.

‘Als je iets verkoopt, moet je dat van bij het begin duidelijk maken’, zei hij.

Hij duwde haar op het bed neer en legde zijn hoofd op haar buik. Hij beet in haar navel. Haar buik was slap.

‘Da's een Europese regel.’

Hij probeerde haar slip opzij te duwen met zijn tong. Ze stampte hem van zich weg. Dat was er te veel aan.

‘*I give pleasure too*’, huilde hij.

Ze verweerde zich, maar hij had goed ingeschat dat ze te dronken was om hem echt van zich af te kunnen houden.

Achteraf zat Arno op de rand van het bed. Hij dronk zijn bier, waarvoor hij per slot van rekening betaald had. Hij dronk het hare: ze had echt genoeg gehad. Eigenlijk voelde hij niets. Geen schuld, geen opluchting, geen bevrediging. Ook Maria had zich neergelegd bij de situatie. Ze probeerde hem zelfs tot een tweede keer te verleiden. Ze graaide naar zijn ballen, maar miste.

'Je veux mon fric', stamelde ze.

Arno twijfelde of hij nu nog zou proberen in zijn hotel te komen. Maar hij had geen geld meer voor een taxi, en 's nachts te voet door Marseille, dat leek hem geen goed idee. Dus moest hij de nacht wel hier doorbrengen, naast haar op de vloer, geperst tussen het bed en de douchecel. Hij stelde zich voor hoe zij in het midden van de nacht zou ontwaken en hem beroven. Zijn geld was op, maar hij droeg zijn paspoort bij zich. Een Europees paspoort; voor mensen als zij was dat goud waard.

Hij raapte zijn kleren bijeen en opende de deur van de kamer. Maria keek hem vragend aan.

'Ik ga niet weg', stelde hij haar gerust.

Naakt, te dronken om zelfs maar zijn onderbroek

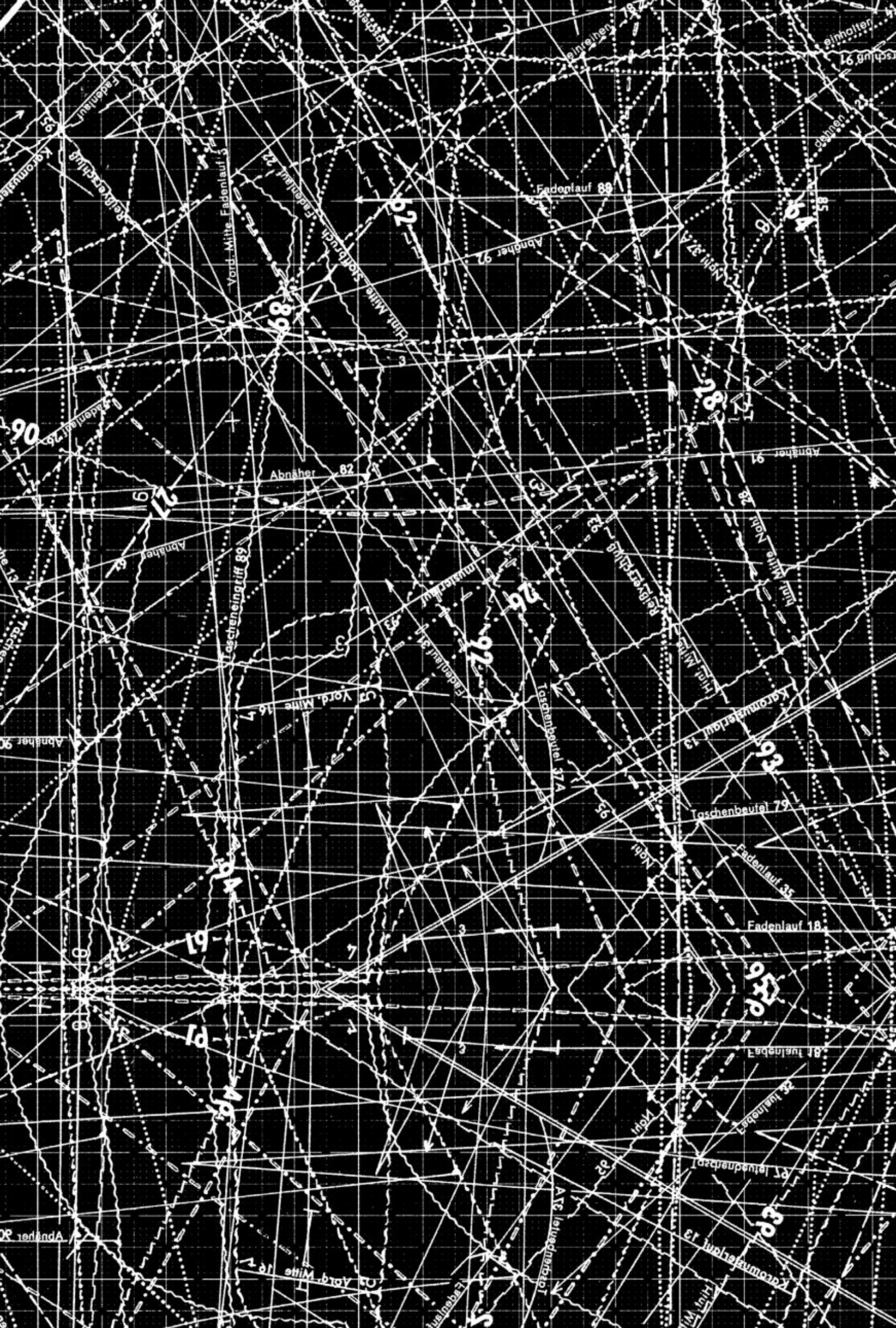
aan te doen, sloop hij de gang op. Pas daar besepte hij hoe gênant het zou zijn als een van de andere gasten of de receptionist hem nu zou zien. Ze waren vast wakker geworden van hun lawaai. Ze hadden hem vast horen brullen. *I give pleasure too.*

Hij sloop langs drie kamerdeuren en vond toen het toilet. De koude tocht uit een verluchttingsraampje deed hem goed. Hij deed de deur op slot en bleef een tijdje naakt in de tocht staan. Even dacht hij dat dat de oplossing was: de rest van de nacht hier op de pot blijven, de deur veilig in het slot, tot hij Maria het hotel hoorde verlaten. Maar toen stelde hij zich voor hoe andere gasten bij het ontwaken hun behoefte zouden willen doen, ongeduldig werden, harder en harder op de deur klopten, ermee dreigden de receptionist te roepen – tot hij dan toch de deur opende, waarna ze zelfs in zijn onwillige knorren de stem herkenden van de kerel die hen die nacht zo potsierlijk had gewekt. ‘Hé,’ zouden ze zeggen, *‘he gives pleasure too...’*

Dus kleepte hij zich maar aan. Hij had een lenzenzak die hij onder zijn broeksband kon dragen, waarin hij zijn geld, rijbewijs en paspoort veilig bij zich droeg. Hij stak hem nog veiliger weg, in zijn onderbroek, en snoerde zijn ceintuur extra hard aan. Ze zouden hem moeten drogeren om dié ongemerkt te kunnen stelen.

Toen hij helemaal aangekleed was, wachtte hij nog minstens een halfuur, tot hij zeker wist dat ze sliep. Voorzichtig sloop hij de gang weer op, de kamer in. Hij knipte het licht uit. Ze snurkte al, hoe vertederend. Hij legde zich naast het bed op de grond.

Ze zuchtte iets in haar slaap dat hij niet verstond. 'Ik kan je niet helpen', zei hij in het Nederlands.

Deel 2

Hoe dat ons huwelijk in gevaar bracht

